

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 418. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555938176/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Alle toge nu hastig Sæde. Bjorn Mundskjenk fyldte Bægerne, og Kongen tømte strax sit med alle Tegn paa den heftigste Tørst.

»Nu kan jeg forstaae – sagde han og satte Bægeret fra sig, idet han gav sig ifærd med det store Salmadsfad, uden at oppebie Anretningen af det sødne og brasede Vildt – nu kan jeg forstaae, hvorledes Esau kunde sælge sin Førstefødselsret for en Skaal Lindser: han maa have brugt sine Been ligesaa godt paa Jagten, som vi. Havde I været med idag, Grev Henrik! – vedblev han efter et Ophold – saa tog I neppe saa fiint til Bæger og Fad.»

»Siden I ikke kan fordrage udvortes Skjævheder, Herre Konge! – svarede Grev Henrik med et Smil – saa maa I tillade mig, at jeg, for at bøde paa de indvortes, holder Faste iaften. Jeg gjorde et Løfte i det hellege Land, og det har jeg forsomt at opfylde til iaften.»

»Nu, lad høre! hvad var da det for et Løfte?»

»At jeg ikke vilde være lystig og glad og ikke nyde Saften af Druer, saalænge der var en Rynke i min naadige Herres og Konges Pande, som jeg var Skyld i.»

»Det var smukt og fromt tænkt, brave Grev Henrik! om det ogsaa først nu faldt Jer ind. Nu vel! de Rynker, I taler om, ere allerede udslettede, og de, der ere tilbage, ere af det Slags, som aldrig udslettes, og som bliver dybere og flere hver Dag. Men iaften ville vi være glade og glemme alle gamle Sorger. Vor ærede Gjest Grev Henrik skal leve!»

Kongen tømte sit Bæger og alle hans Mænd gjorde ligesaa, undtagen den gamle tørre Andreas Kammermester, der aldrig overtraadte sine tarvelige diætiske Forskrifter, efter Henrik Harpestrængs Lægebog.

Kongen lod atter Bægerne fyldte og begyndte en skjøntefuld Samtale med Junker Strange og Astrad Fracke, som Grev Henrik med megen Kløgt og Føinhed vidste at vedligeholde. Bægerne tømtes imidlertid hyppigt, og alle bleve glade, undtagen den gamle Kammermester, der som sædvanlig sad ordknapp ved Bordenden, uden at bemærkes; men selv lagde han nøie Mærke til Alt og havde et skarpt Øie med den fremmede Greve, der nu hyppigt satte Bægeret til Munden, men drak næsten Intet og syntes dog lystigst af dem Alle.

Paa Kammermesterens Foranstaltning begyndte nu Hornblæserne fra Høien ved Teltet at spille lystige Jagtstykker og raske Krigssange. Den gamle Andreas saac, at den Overraskelse behagede Kongen, og